

ΙΔΡΥΤΗΣ: ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΑΝΗΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 54ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 931 - ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ (Γ' ὄροφος)

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΕΤΟΥΣ 2004

Πρός τό εὐσεβές πλήρωμα τῆς τοῦ Χριστοῦ
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

Εὐχαριστήριον δόξαν καί τιμὴν θεοπρεπῇ
ἀπευθύνομεν πρὸς τόν φιλόανθρωπον καί οἰ-
κτίρμονα Κύριον καί Θεόν ἡμῶν, τόν καταξιώσα-
ντα ἡμᾶς ὅπως καί πάλιν ἀπολαύσωμεν τῆς
οὐρανίου χαρᾶς τῆς θείας τῶν Χριστουγέννων
ἐορτῆς.

Ἀόρατος κόσμος καί ὁρατός πανηγυρίζομεν
λαμπρῶς τό ὑπερφυές καί ἀκατανόητον τοῦτο
γεγονός. Βρεφουργεῖται ὡς ἄνθρωπος ὁ Κτίστης
καί Δημιουργός τοῦ σύμπαντος καί ἡ Ἐκκλησία
ἐν ἀπορίᾳ καί ἐκστάσει, ἐκφράζεται μετὰ δέους
πρὸς τήν κατά φύσιν Παρθένον καί ὑπέρ φύσιν
Μητέρα τοῦ γεννηθέντος: «Ἀκατάληπτόν ἐστι
τό τελούμενον ἐν Σοί καί Ἀγγέλοις καί βροτοῖς
Μητροπάρθενε Ἀγνή».

Ὅντως, τό ἀπόρρητον καί πρό τῶν αἰώνων

«σεσιγημένον μυστήριον, ἀνακαλύπτεται σήμε-
ρον καί, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ Υἱός ἀνθρώπου γίνε-
ται ἵνα τοῦ χείρονος μεταλαβῶν, μεταδῷ μοι τοῦ
βελτίονος»!

(Ἐκκλησ. Ὑμνωδία)

Δι' ἀνθρώπου εἰσῆλθεν ἡ ἁμαρτία εἰς τόν κό-
σμον καί ὁ χωρισμός ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καί δι'
ἀνθρώπου πάλιν δίδεται ἡ σωτηρία εἰς τόν ἄν-
θρωπον καί ἡ ἀποκατάστασις, εἰς τήν πρώτην
ἀξίαν του καί τήν οἰκειότητα μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Ποῖος ὅμως ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος;

Οἱ αἰῶνες διαδέχοντο ἀλλήλους μέ κεκλει-
σμένον τόν Παράδεισον μετὰ τήν παράβασιν
τῶν πρωτοπλάστων καί τόν Ἄδην ἀνεωγμένον,
δεχόμενον ἐν ἑαυτῷ ἁμαρτωλούς καί δικαίους
χωρίς τινός παρηγορίας καί ἐλπίδος λυτρώσεως
εἰμὴ μόνον τὰς φωνὰς τῶν Προφητῶν, ἕως οὗ
«ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου καί, ὁ Θεός ἐξα-

πέστειλε τόν Υἱόν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναι-
κός γενόμενον ὑπό νόμον, ἵνα τοὺς ὑπό νόμον
ἐξαγοράσῃ, ἵνα τήν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν». (Γαλ. Δ', 4).

Οὗτός ἐστι ὁ ὑπεράνθρωπος Σωτήρ!

Ἐκκληρονομήσαμεν ὅθεν, ἀδελφοί καί τέκνα
ἐν Χριστῷ, λύτρωσιν αἰωνίαν καί υἰοθεσίαν ἐν
Θεῷ Πατρί διὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος ἀτρέπτως
καί ἀσυγχύτως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ Υἱός ἀνθρώπου γίνεται
ἵνα Θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσῃται». Ἐφραινέ-
σθω ἡ Κτίσις χορευέτω ἡ φύσις!

Ἡ τοιαύτη δέ βουλή τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε προαιώ-
νιος καί ὁ ἀπώτερος σκοπός ὅλης τῆς δημιουρ-
γίας, ἵνα ἐνωθῇ αὕτη κατὰ χάριν διὰ τοῦ Υἱοῦ καί
Λόγου μετὰ τῆς Θεότητος.
«Τέλος τό σκοπιμότατον
δημιουργίας ἀπάσης», κα-
τά τήν Θεολογίαν τῶν πα-
τέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Τούτου ἔνεκεν, μετὰ πί-
στεως θερμῆς καί εὐ-
λαβείας προσκυνούμεν γο-
νυκλινῶς καί θεοτίμως
πανηγυρίζομεν ἑορτήν
ὑπερτάτην, ὑπέρλαμπρον
καί θεμέλιον πασῶν τῶν
ἑορτῶν, τήν σάρκωσιν τοῦ
Θεοῦ Λόγου, ὡς ἔργου
ἀνωτέρου ἀπάσης τῆς δη-
μιουργίας τοῦ κόσμου, ἔνε-
κα τοῦ ὁποίου ἔργου ἐδο-
ξάσθη ὁ Τριαδικός Θεός
περισσότερον τῆς ὅλης
προηγηθείσης δημιουρ-
γίας Του.

Διὰ τῆς ἑορτῆς ταύτης,
φανεροῦται ἡ ἀπέραντος ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς
ἡμᾶς. Φανεροῦται ἡ σοφία Του, ἡ δικαιοσύνη, ἡ
θεία πρόνοιά Του ἐν τῇ ἀνακαινίσει τῆς φθαρεί-
σης φύσεως ἡμῶν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας διὰ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, τοῦ δόντος ἐλευθερίαν ἐκ τῆς καταδί-
κης διὰ μετανοίας καί συγγνώμης.

Ἐπλούτισεν τήν πτωχείαν ἡμῶν διὰ θειῶν
χαρισμάτων καί ἀρετῶν καί τό πλεῖστον, παρέ-
σχε τό μέγα δῶρημα τῆς κατὰ χάριν υἰοθεσίας
ἡμῶν ἐν Θεῷ Πατρί!

Τοιαῦτα καί τοσαῦτα τά δῶρα τῆς θείας ἀγά-
πης διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Ὡς τοιούτου δέ μεγάλου εὐεργέτου Θεοῦ, καί

Βασιλέως αἰωνίου τεχθέντος ἐπὶ γῆς, ἐξέχων
ἀστήρ ἐμήνυσεν οὐρανόθεν εἰς τοὺς ἀστεροσκο-
πους Μάγους τό ἐξαίσιον γεγονός, οἵτινες περι-
χαρῶς ἐπιστῶθησαν τήν πλήρωσιν τοῦ χρησιμοῦ
τοῦ Μάντεως Βαλαάμ: «Ἀνατελεῖ ἄστρον ἐξ
Ἰακώβ καί ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραὴλ
καί θραύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ καί προνο-
μεύσει πάντας τοὺς υἱούς Σήθ».

Μετά θερμῆς ὅθεν πίστεως καί ἐλπίδος, ἀνέ-
λαβον ἐπίπονον καί μακράν ὁδοιπορίαν ἐκ τῆς
Περσίας μέ ὁδηγόν τόν ἐξέχοντα ἀστέρα, ἀνα-
ζητοῦντες τόν γεννηθέντα Βασιλέα τῶν Ἰουδαί-
ων. Πρῶτοι δέ οὗτοι ἐγένοντο οἱ κήρυκες καί
προσκυνηταί τῆς Θεϊκῆς σαρκώσεως, εἰ καί
ἄλλοεθνεῖς, ὡς ἡ ἐρώτησίς των ἐν Ἱεροσολύμοις

μαρτυρεῖ: «Ποῦ ἐστὶν ὁ τε-
χθεὶς Βασιλεὺς τῶν Ἰου-
δαίων; εἶδομεν γάρ αὐτοῦ
τόν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ
καί ἦλθομεν προσκυνῆσαι
Αὐτῷ».

Βασιλεῖς καί ἄλλοι
ἐγεννήθησαν παρά τοῖς
Ἰουδαίοις. Ὅμως περὶ τοῦ
ἐνός καί μόνου ὑπερέχο-
ντος Βασιλέως ἐκινήθη τό
ἐνδιαφέρον τῶν Μάγων, ὡς
δηλοῖ ἡ ὑπεροχή Του ἐκ
τῶν προσενηχθέντων δώ-
ρων, σμύρνης καί χρυσοῦ
ὡς Βασιλέως καί λιβάνου
ὡς Θεοῦ.

Οὕτως ηὐδόκησεν ὁ πα-
νάγαθος καί πλουσιόδωρος
Θεός, ὅπως ἐξ ἀμετρήτου
ἀγάπης πρὸς τήν εἰκόνα
Του, τόν ἄνθρωπον, εἰσο-

δεύσῃ εἰς τόν παρόντα κόσμον ἐν ἐσχάτῃ πτω-
χείᾳ καί πολλῇ ταπεινώσει ὡς μεγάλης καί σω-
τηριώδους καί θεμελιώδους ἀρετῆς, εἰς ἐκπλή-
ρωσιν τῆς προαιωνίου βουλῆς Αὐτοῦ, ἐνδυσάμε-
νος ὑπὲρ φύσιν τό δημιουργημά Του διὰ νά σώσῃ
αὐτό.

Οὗτός ἐστιν ὁ νέος Ἀδάμ ὁ ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς
εἰς ἀναζήτησιν τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ἀγκαλοφο-
ρούμενος ἐν χερσὶ Παρθένου Μητρὸς ὡς βρέφος
καί ἀνακλινόμενος ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων.

Τοῦτο τό ἐξαίσιον γεγονός τῆς Θεϊκῆς ἀγά-
πης μένει ἀνερμήνευτον καί ἀκατάληπτον, ὡς
εἴπωμεν.

Πνευματική Ἑμπειρία γιὰ τούς σημερινούς Χριστιανούς

Ἡ παράδοση τῆς μοναστικῆς ζωῆς φθάνει μέχρι τόν Ἅγ. Ἰωάννη τόν Πρόδρομο, τόν πραγματικό προπάτορα τῶν μοναχῶν.

Ἡ ζωή του στήν ἔρημο τῆς Γαλιλαίας ὠθησε τούς χριστιανούς νά τόν μιμηθοῦν. Σέ ὀργανωμένη μορφή συναντᾶται ὁ μοναχισμός κατ' ἀρχήν στήν Θηβαϊκή ἔρημο τῆς Ἄνω Αἰγύπτου. Τά πρῶτα ὀνόματα ἀγίων Μοναχῶν, πού μᾶς ἔχουν παραδοθεῖ εἶναι: Ὁ Ἅγ. Παῦλος ὁ Θηβαῖος, ὁ Ἅγ. Ἀντώνιος ὁ Μεγάλος καί ὁ μαθητής του Ἅγ. Παχώμιος. Μιά εἰσαγωγή στόν κόσμο τοῦ ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἔκανε τήν 17 Φεβρουαρίου 1995 στό «Ὁρθόδοξο Πολιτιστικό Κέντρο Βερολίνου» ὁ ἱερομόναχος Θεόδωρος Petrowsky, ἀδελφός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ἅγ. Θεοδώρου Στουδίτου» Ἀθικίων Κορινθίας. Τό κείμενο εἶναι περίληψη τῆς διαλέξεώς του μεταφρασμένη στά ἑλληνικά*.

Ὁ κόσμος τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ

τοῦ Ἱερομονάχου Θεοδώρου Petrowsky

Ὁ μοναχισμός στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι μία ἀκριβῆς συνέχεια τοῦ πρωταρχικοῦ μοναστικοῦ βίου¹. Συχνά ὅμως, κυρίως στόν δυτικό κόσμο, συγχέεται ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμός μέ τόν δυτικό.

Λησμονεῖται ὅμως, ὅτι ὁ δυτικός ἤ ἀκριβέστερα ὁ λατινικός μοναχισμός ἔχει τίς ρίζες του

στόν ἀνατολικό. «Τέτοια ἐπιτεύγματα στόν τομέα τοῦ Πολιτισμοῦ καί τῆς Πολιτικῆς τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει νά ἐπιδείξει ὁ ἑλληνικός μοναχισμός»², ὑποστηρίζει ὁ γνωστός Βυζαντινολόγος Karl Holl. Ἐδῶ ὅμως βλέπουμε μόνον τήν ἄποψη ἑνός «περιορισμένου» Λατίνου. Ὅπως ἐπίσης βλέπουμε συγχρόνους «δυτικούς» ἐρευνητές νά ἐπικεντρώνουν τήν Ἐκκλησία καί τήν Ζωή τῆς Ἐκκλησίας στήν Δυτική καί Κεντρική Εὐρώπη.

Τά μεγάλα πολιτιστικά ἐπιτεύγματα τοῦ Μεθοδίου καί τοῦ Κυρίλλου γιά τούς σλαβικούς λα-

Τίθεται ὅμως τό ἐρώτημα: Ποία ἡ ἐξ ἀνθρώπων ἀνταπόκρισις εἰς τοσαύτην πρός ἡμᾶς ἀπροσμέτρητον Θεϊκὴν εὐεργεσίαν;

Ἐάν ἐμβλέψῃ τις εἰς τό παρόν, ἀσφαλῶς ἡ ἀπαγοήτευσις παραλύει τόν νοῦν. Ἡ ἀποστασία καί ἀχαριστία τῶν κατὰ μεγάλην πλειοψηφίαν λεγομένων Χριστιανῶν μέχρι σημείου παραφροσύνης, θέτει ἕν ἄλλο ἐρώτημα: Πῶς, ὁ τόν Μονογενή Αὐτοῦ Υἱόν παραδούς εἰς θάνατον διὰ τήν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, μακροθυμεῖ εἰσέτι;

Ἔργον καί τοῦτο τῆς ἀνεξαντλήτου ἀγάπης Του, ἄχρι καιροῦ ἀποκαταστάσεως τῆς παγκοσμίου τάξεως καί πάλιν διὰ τοῦ ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ Υἱοῦ, ἐν τῇ Δευτέρᾳ ἐνδόξῳ παρουσίᾳ Του ἐπὶ γῆς, διὰ τήν παγκόσμιον κρίσιν.

Ἡμεῖς δέ, ταπεινοὶ προσκυνηταὶ τοῦ ὑπερφουοῦς καί μεγίστου τούτου μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, προσπίπτωμεν μετὰ δέους πρό τῆς Θεοδόχου Φάτνης νοητῶς, καί καταθέτομεν ὡς δῶρα πενιχρά νοῦν, ψυχὴν καί καρδίαν, δεόμενοι ἐνθέρμως πρός τόν τεχθέντα Σωτῆρα ὅπως παραπεμψὴν εἰσέτι τό ἄπειρον αὐτοῦ ἔλεος εἰς τόν

ἁμαρτωλόν κόσμον, δωρήσῃται δέ εἰρήνην σταθεράν ἐπὶ τῆς γῆς καί φωτισμόν τῆς παραπαιούσης ἀνθρωπότητος πρός ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καί πλήρωσιν τοῦ ἑορτίου ὑμνολογίας: «*Ἡ Γέννησίς Σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό Φῶς τό τῆς γνώσεως*».

Ταύτην τήν μεγίστην καί κοσμοχαρμόσυνον ἑορτήν τιμώντες σήμερον ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἀξιοθείμην χάριτι θείᾳ τό ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς ἡμῶν διαπερᾶσαι ἐν μετανοίᾳ καί ἀρεταῖς καί τύχοιμεν τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ τεχθέντος Βασιλέως καί Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐπὶ δέ ταῖς εἰσοδευούσαις ἑορταῖς τοῦ δωδεκαημέρου, δέξασθε χαρμοσύνους καί διαπύρους εὐχάς καί εὐλογίας, ὡς καί τόν ἐπὶ θύραις νέον ἐνιαυτόν τῆς χρηστότητος τοῦ Θεοῦ 2005, αἴσιον κατὰ πάντα, εἰρηνικόν καί εὐλογημένον παρὰ Κυρίου.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ούς, ενός Gozard και Σάββα για τα Βαλκάνια δεν λαμβάνονται απλώς υπ' όψιν. Η δημιουργία του σλαβικού Άλφαβήτου και της με αυτό συνδεομένης Λογοτεχνίας και γραπτής γλώσσας αγνοούνται.

Δέν γίνεται καμμία αναφορά στην δραστηριότητα ενός Αγίου Σεραφείμ του Ράντονις, του Αγ. Σεραφείμ του Σάρωφ, του Αγίου Νείλου του Σόρσκι, πατέρα του ρωσικού μοναχισμού.

Μάλιστα όλη ή ποιητική τέχνη ενός Γκόγκολ, Ντοστογιέφσκι, και Τολστόι κ.ά. οί όποίοι στηρίζαν τά πνευματικά και θρησκευτικά τους θεμέλια στον μοναχισμό δέν αξιολογούνται ως πολιτιστική προσφορά.

I

Λοιπόν τί είναι ό μοναχισμός, τί νά είναι κανείς μοναχός, όρθόδοξος Μοναχός; Τί είναι αυτό πού θέλει νά δώσει σάρκα και όστά στον μοναχισμό; Μέ παραστατικό τρόπο τό σκιαγραφεί ή πιό παλαιά βιογραφία Αγίου, δηλαδή «Η Ζωή του Αγ. Αντωνίου» γραμμένη από τον Αγ. Αθανάσιο, Επίσκοπο Αλεξανδρείας (έγράφη τό 345 μ.Χ.).

Ο Αντώνιος γεννήθηκε τό 251 μ.Χ. στην Αίγυπτο και ήταν γιός εύπορης οικογενείας. Ας ακούσουμε λοιπόν τό κείμενο, όπως αναφέρεται στον Βίο:

«Πάλι επισκέφθηκε την Έκκλησία και άκουσε στό Ευαγγέλιο τον Κύριο νά λέει: «μή μεριμνάτε διά την αύριο» (Ματθ. ΣΤ', 34). Τότε δέν άντεξε νά αναμείνει για πολύ, αλλά βγήκε έξω και έδωσε τό υπόλοιπο της περιουσίας του στους πτωχούς. Την άδελφή του έμπιστεύθηκε σε γνωστές του αξιόπιστες παρθένους και την τοποθέτησε νά ανατραφεί σε παρθεναγωγείο, ό ίδιος δέ αφιερώθηκε στην άσκηση μπροστά στό σπίτι του (περίπου 271 μ.Χ.). Φρόντιζε γι' αυτήν (Α' Τιμ. Δ', 13, 16) και έπιτηρούσε τον έαυτό του αυστηρά. Έπειδή δέν υπήρχαν τότε τόσες πολυάριθμες μοναστικές κοινότητες και για την μεγάλη έρημο δέν ήξερε ό μοναχός απολύτως τίποτα, ό καθένas πού ήθελε νά επιτύχει την τελειότητά του δέν ήσχεϊτο μακριά από την πατρίδα του, αλλά πλησίον της οίκίας του και μάλιστα μόνος του. Τότε ζούσε κοντά ένας γέροντας ό όποιος από νέος ζούσε μοναχικά. Αυτόν είδε ό Αντώνιος και τον μιμήθηκε (Γαλ. Δ', 18), τότε άρχισε νά διαμένει στά περίξ του χωριού. Από εκεί, όταν άκουσε για τον κατάλληλο άνθρωπο, πήγε σ' αυτόν, τον αναζήτησε σαν έξυπνη μέλισσα και δέν ξαναγύρισε στην πατρίδα του πριν τον δεϊ, αλλά

έπέστρεφε άφου πήρε άπ' αυτόν οδηγίες όσον άφορᾷ στην πορεία προς την άρετή.

Στην αρχή έζησε εκεί και έδραίωσε έτσι την σκέψη του, ώστε νά μή ξαναγύρισει στό πατρικό του, ούτε νά σκέπτεται τους συγγενείς του.

Όλο του τό πάθος και τον ζήλο κατεύθυνε στην ένταση της άσκήσεως. Έκεί άσχολήθηκε μέ χειρωνακτική εργασία, έπειδή είχε άκούσει «Εϊ τις ού θέλει εργάζεσθαι, μηδέ έσθιέτω» (Α' Θεσσ. 3, 10), ένα μέρος των χρημάτων δαπανούσε για φωμί και τό υπόλοιπο τό έδινε στους φτωχούς. Προσευχόταν συνεχώς, έπειδή είχε μάθει, ότι καθένas πρέπει για τον έαυτό του νά προσεύχεται άδιαλείπτως (Ματθ. ΣΤ', 5 και 1, Θεσσ. Ε', 17).

Όταν διάβαζε την Γραφή ήταν τόσο προσεκτικός πού δέν του ξέφευγε ούτε λέξη, αλλά τά έκανε όλα κτήμα του (Λουκ. Η', 15) και ή μνήμη του άντικαθιστούσε τά βιβλία»³.

Αυτό είχε μία προΐστορία πού ήταν σημαντική για τον νεαρό Αντώνιο, αλλά και για κάθε άνθρωπο σήμερα πού θέλει νά ακολουθήσει τον μοναστικό βίο. Αναφέρει ή βιογραφία:

Σκεπτικός πήγαινε στον Ναό και παρακολουθούσε την ανάγνωση του Ευαγγελίου και άκουγε πώς ό Κύριος μιλούσε στον πλούσιο: «εί θέλεις τέλειος είναι, ύπαγε πώλησόν σου τά υπάρχοντα και δός πτωχοϊς και έξεις θησαυρόν έν τῷ ούρανῳ και δεϋρο ακολουθή μοι» (Ματθ. ΙΘ', 21)»⁴.

Ένδιαφέρον είναι ίσως ότι μόλις είκοσι χρόνια μετά τον θάνατο του Αγ. Αντωνίου (356) έγινε γνωστή στην Τrier μία λατινική μετάφραση της Βιογραφίας του (περί τό 376 μ.Χ.)⁵.

Για τον Αγ. Αντώνιο ό μοναδικός κανόνας είναι τό Ευαγγέλιο. Άλλο κανόνα για μία χριστιανική ζωή και τον άσκητικό μοναχικό βίο δέν γνωρίζει ούτε θέλει νά γνωρίσει.

Ο Αγ. Βασίλειος ό Μεγάλος (γεν. τό 330 μ.Χ. στην Καισαρεία της Καππαδοκίας) ομοιάζει στον τρόπο σκέψης του Αγ. Αντωνίου όταν προβάλλει τον τρόπο και την όργάνωση του μοναχικού βίου στα περίφημα άσκητικά του.

Όλη του ή ζωή υπόκειται στον Λόγο του κυρίου: «εί τις θέλει όπίσω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν και άράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθήτω μοι» (Ματθ. 16, 24). Μόνο μέ αυτά τά λόγια μπορεί νά δώσει ό Βασίλειος νόημα στην μοναχική ζωή. Έπειδή ό Μοναχός εγκατέλειψε τον κόσμο, (όπως ό Αντώνιος) άν και περιφέρεται μέ τά έσωτερικά του πάθη στην μοναξιά, ό Λόγος του Κυρίου του δείχνει τον σωστό δρόμο. Τό

πνεῦμα πρέπει νά βρεῖ ἡσυχία καί στήν ἡσυχία νά παραμείνει⁶. Ἐξωτερική βοήθεια εἶναι ἡ γεωγραφική μοναξιά ἡ ὁποία ἀποκλείει κάθε ἐπαφή μέ ἄλλους ἀνθρώπους καί ἐγγυᾶται τήν ἀνεκτίμητη ἡσυχία. «Αὐτή ὅμως εἶναι γιά τήν ψυχή ἡ ἀρχή τῆς καθάρσεως. Σέ ἓνα τέτοιο στερημένο βίο, πρέπει νά παίρνει κανεῖς θάρρος καί βοήθεια ἀπό τήν συνεχή μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἀπό τόν Ἰωσήφ μαθαίνει κανεῖς τήν ἀγνότητα, ἀπό τόν Ἰώβ τήν Ἐτοιμότητα καί Δύναμη, ἀπό τόν Δαυίδ τήν ἠπιότητα καί τήν διάθεση συμφιλίωσης, ἀπό τόν Μωυσῆ τόν Ζῆλο καί τήν Χαλάρωση»⁷.

Ὁ Ἁγ. Ἰωάννης Κασσιανός (περί τό 330 μ.Χ. γεννηθεῖς στήν σημερινή Ρουμανία) ἀναφέρει ἕναν πατέρα Μωυσῆ, ὁ ὁποῖος συνεχῶς ἐξαίρει τό γεγονός, ὅτι οἱ ἀσκητικές δοκιμασίες δέν ἀποτελοῦν αὐτοσκοπό, ἀλλά μόνο τό ἐργαλεῖο τοῦ Μοναχοῦ, γιά νά στοιχίζεται ἡ ζωή του ὅλο καί περισσότερο πρὸς τόν Θεό. Πρέπει ἔμπειροι μοναχοί νά τόν βοηθοῦν ὥστε ἡ καρδιά του νά παραμείνει ἀλώβητος ἀπό τήν ταραχή ἢ τά ἐπικίνδυνα πάθη. Ὅταν ὁ μοναχός διατηρεῖ σταθερό τό βλέμμα στόν προορισμό του μπορεῖ νά «πληρωθεῖ» ἀπό τήν ἀγάπη:

«Ἐπομένως δέν συναποτελοῦν τήν τελειότητα ἡ Νηστεία, ἡ Ἀγρυπνία, ἡ μελέτη τῆς Γραφῆς, ἡ Γυμνότης καί ἡ ἔλλειψη (βιοτικῆς) μερίμνης. Εἶναι ἀπλῶς μέσα γιά νά ἐπιτύχουμε τήν τελειότητα, ἐπειδή σ' αὐτά δέν ἐνυπάρχει ὁ τελικός σκοπός τῆς μοναστικῆς τέχνης, ἀλλά βοηθοῦν στήν ἐπίτευξή του»⁸.

«Ὁ τελικός σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ὅμως ὁ πλησιέστερος σκοπός μας εἶναι ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς χωρίς τήν ὁποία κανεῖς δέν μπορεῖ νά κατακτήσει τόν τελικό στόχο. Ὁ οὐράνιος, μελλοντικός σκοπός (στόχος) δέν εἶναι ἀμέσως ἐφικτός. Ὁ ἄνθρωπος θά μπορέσει ἴσως μόλις στό τέλος τῆς ζωῆς του ὡς δῶρο Θεοῦ νά τόν ἀποκτήσει. Ἐπομένως καθημερινός ἄμεσος στόχος πρέπει νά εἶναι μόνο, ἡ ψυχική προετοιμασία μας γιά τήν τελική συνάντηση μέ τόν Θεό»⁹.

Ἡ ἀσκητική ζωή ἐννοεῖται ὡς βίος «σύμφωνα μέ τήν Γραφή». Οἱ Ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μᾶς ὁδηγοῦν στόν σωστό δρόμο. Ἡ μίμησή τους, ἀκριβέστερα αὐτή τῶν δι' αὐτῶν προσωποποιημένων ἀρετῶν, εἶναι ἀπαραίτητη¹⁰.

Ὅταν γίνεται ἰδιαίτερη ἀναφορά στήν παραμελημένη, ἐξωτερική ἐμφάνιση τῶν ἀσκητῶν αὐτό στηρίζεται στήν πνευματική ἐλευθερία. Ἀπόδειξη εἶναι ἡ ἀμεριμνία, μία ἀρετή, ἄγνωστη

στήν μή χριστιανική ἀρχαιότητα (ὅπως καί σήμε-
ρα) πού ὅμως στήν χριστιανική διδασκαλία τῆς τελειώσεως γίνεται οὐσιαστική προϋπόθεση¹¹. Ὁ Συμεών ὁ νέος Θεολόγος (949 μέχρι 1022 μ.Χ.) δέν κουράζεται νά ἀπαιτεῖ ἀπό τούς μοναχοὺς του τήν προετοιμασία στήν μυστική πρόκληση τοῦ Θεοῦ. Σέ μία σειρά τέτοιων παραινέσεων δέν μπορεῖ νά παραγνωρισθεῖ μία ἐντολή πρὸς ὅλους τούς Χριστιανούς: «Κοιτάξτε, φίλοι, πόσο ὡραῖος εἶναι ὁ Κύριος... μὴ κλείνετε τά μάτια τοῦ πνεύματός σας, μὴ κοιτᾶτε στή γῆ, μὴ ἀφήνετε νά κυριεύεσθε ἀπό βιοτικές μερίμνες καί τόν πλοῦτο, οὔτε τήν ἐπιδημία δόξας, γιά νά μὴ σῇσει μέσα σας ἔτσι τό φῶς τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ἐλᾶτε, φίλοι μου, μαζί μου, μαζί θέλουμε νά σηκωθοῦμε πιό ψηλά, ὄχι σωματικά ἀλλά μέ τήν ψυχή καί τήν καρδιά. Θέλουμε νά καλέσουμε στήν ἀμεριμνία μας τόν Κύριο καί Θεό μας, τόν μόνο φιλεύσπλαχνο Θεό. Καί ἀσφαλῶς θά εἰσακουσθοῦμε, θά μᾶς ἐλεήσει, θά ἀποκαλυφθεῖ, καί θά μᾶς δεῖξει τό λαμπρό φῶς»¹².

II

MONAXIKES SYMBOYΛΕΣ

Περὶ τῆς Ὁργῆς

Ἡ ὀργή εἶναι ἓνα παρανοϊκό πάθος καί φέρνει συχνά τούς σῶφρονες ἐκτός ἑαυτῶν. Ἀποκληρώνει τήν ψυχή καί τήν ἀπομακρύνει ἀπό κάθε ἐπαφή.

Ἡ πραότης τοῦ ἀνθρώπου προέρχεται ἀπό τόν Θεό καί μία ψυχή χωρίς θυμό γίνεται ναός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Περὶ τῆς μέριμνας

Ἡ μέριμνα εἶναι ἥττα τῆς ψυχῆς καί δημιουργεῖται ἀπό σκέψεις θυμοῦ. Ἐπειδή ἡ ἀπαίτηση γιά ἐκδίκηση εἶναι ὀργή, ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως παράγει μέριμνα.

Περὶ τοῦ κορεσμοῦ

Ὁ κόρος εἶναι ἀποκοίμηση τῆς ψυχῆς. Μέ τήν ἀποκοίμησή της ἡ ψυχή δέν ἀντιλαμβάνεται τί εἶναι ταιριαστό στή φύση της, οὔτε ἀντιστέκεται σθεναρά στοὺς πειρασμούς.

Διότι, ὅτι εἶναι ἡ τροφή γιά τό ὑγιές σῶμα, εἶναι ὁ πειρασμός γιά τήν ψυχή.

“Ένας μοναχός μέ κόρο εἶναι ὁκνηρός στήν προσευχή καί δέν λέγει καθόλου τά λόγια τῆς προσευχῆς. Ὅπως ἕνας ἄρρωστος δέν κουβαλάει μεγάλο βάρος ἔτσι καί ὁ κατεχόμενος ἀπό κόρο δέν ἐκπληρώνει τό ἔργο τοῦ Θεοῦ μέ φροντίδα. Ὁ ἕνας δηλαδή ζημιώνεται ἀπό τήν ἔλλειψη τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος, στόν ἄλλο ἔχουν ἀποκοιμηθεῖ τά ἀντανεκλαστικά τῆς ψυχῆς.

Περί τῆς ματαιοδοξίας

Ἡ ματαιοδοξία εἶναι ἕνα παράλογο πάθος καί εὐκολα συνδέεται μέ κάθε ἔργο τῆς ἀρετῆς.

Περί τῆς ἀλαζονείας

Ἡ ἀλαζονεία εἶναι ἕνα ἀπόστημα τῆς ψυχῆς γεμάτο πύον. Ὅταν εἶναι ὠριμο σπάζει καί προξενεῖ μεγάλη ἀηδία.

Ἡ ψυχή τοῦ ἀλαζόνα ἐγκαταλείπεται ἀπό τόν Θεό καί γίνεται ἀντικείμενο τῆς χαιρεκακίας τῶν Δαιμόνων.

Τί ἀνεβαίνεις πρὸς τά ἐπάνω, ἄνθρωπε, σύ ὁ ὅποιος ἀποτελεῖσαι ἀπό λάσπη καί σαθρότητα¹³;

Οἱ πρῶτοι μάρτυρες, εἶδαν τόν ἀγῶνα τους μέχρι θανάτου ὡς πάλι μέ τούς Δαίμονες τῶν ὁποίων ἡ δύναμη ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε μόνο ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στούς πιστούς μάρτυρές του μπορούσε νά τούς νικήσει.

Οἱ μοναχοὶ βλέπουν τήν προσπάθειά τους γιά τή ζωή τῆς προσευχῆς ὡς ἀγῶνα. Γνωρίζουν ὅτι ἡ προσπάθεια νά κυριαρχήσουν στόν ἑαυτό τους καί νά ἀναπτυχθοῦν στήν τελειότητα, σημαίνει ἀγῶνα μέ τούς Δαίμονες τίς δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου¹⁴.

Αὐτόν τόν ἀγῶνα μπορεῖ νά κερδίσει ὅποιος μοχθεῖ σέ συνεχή καί ἀδιάκοπη προσευχή, ὅσο αὐτό εἶναι δυνατόν στήν ἀνθρώπινη ἀτέλεια. Πρὶν λοιπόν κατακτήσουμε τήν τελειότητα τῆς προσευχῆς πρέπει πρῶτα νά ἐπιτευχθεῖ ἡ κάθαρση ἀπό ἁμαρτήματα καί πάθη. Μόνο μέ στήριγμα τήν ἀφέλεια καί τήν ἀμεριμνία εἶναι δυνατή ἡ ἄνοδος στούς οὐρανούς.

Γι’ αὐτό πρέπει κατ’ ἀρχήν νά θέσουμε τό θεμέλιο λίθο βαθεῖας ἀμεριμνίας, ὁ ὅποιος εἶναι κατάλληλος νά σηκώσει τόν ἐκτεινόμενο πρὸς τόν οὐρανό πύργο. Πάνω σ’ αὐτόν ὀρθώνουμε τό πνευματικό οἰκοδόμημα τῶν ἀρετῶν καί διατηροῦμε τήν πνευματική δύναμη ἀπό κάθε κλονισμό καί παρέκκλιση σέ ὀλισθηρό μονοπάτι, γιά

νά ἀρχίσουμε σταδιακά νά ὑψώνουμε ἑαυτούς στήν ἀγία καί πνευματική θέαση τοῦ Θεοῦ. Τήν διάθεση στήν ὁποία πρέπει νά βρισκόμαστε ὅταν προσευχόμαστε, πρέπει νά τήν προετοιμάσουμε πρὶν ἀπό τήν ὥρα τῆς προσευχῆς¹⁵.

Πρέπει νά ἀνοίξουμε ἑαυτούς γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα. Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό τό «πνεῦμα» τῆς σύγχρονης γλωσσολογίας. Εἶναι ἡ ζωντανή καί ζεῖδωρη πνοή τοῦ Θεοῦ, μέσω τῆς ὁποίας ὁ Θεός δέν ἐμφύσησε μόνο ζωή στήν δημιουργία ἀλλά τή προσέφερε ὡς δωρεά τῆς θείας του ζωῆς στήν ἀνθρωπότητα μετά τήν ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀνοίξουμε ἑαυτούς λοιπόν στό θεϊκό πνεῦμα, ἄς μιλήσουμε γιά τήν ἀγγελική ζωή.

Ἐπειδὴ ἡ δωρεά τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ γεμίζει τόν Χριστιανό, γίνεται ὅμοιος μέ τούς ἀγγέλους, καλεῖται μέ τούς ἀγγέλους σέ κατοίκηση τῆς οὐράνιας Ἱερουσαλήμ στήν λειτουργία τῆς ὁποίας μπορεῖ νά λάβει μέρος μέ τούς ἀγγέλους. Ἡ κλήση στήν δέηση τοῦ Θεοῦ καί τήν ὑμνησῆ του, ἡ εὐλογημένη ἀπό τό Θεό παρθενία, ἡ δημόσια καί ἰδιωτική προσευχή, οἱ προσκλήσεις καί τάξεις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, τό ἐκφράζουν¹⁶.

Ὁ Νικόλαος Καβάσιλας (γεννημένος περί τό 1320 μ.Χ. στή Θεσσαλονίκη) γράφει στό βιβλίο του «Γιά τήν Ζωή ἐν Χριστῷ»:

«Ἡ ζωὴ ἐν Χριστῷ ἀναπτύσσεται στήν παρούσα ζωὴ καί παίρνει ἀπό αὐτὴ τίς ἀρχές της. Τό ἅγιο βάπτισμα χαρίζει τό εἶναι καί ὑπάρχον σύμφωνα μέ τό Χριστό. Δέχεται νεκρούς καί κατατρεγμένους καί τούς ὁδηγεῖ στή ζωή. Τό χρίσμα μέ μύρο κάνει τόν ἀπλῶς γεννηθέντα τέλειο, δίνοντάς του μία τέτοια δύναμη ἡ ὁποία νά ἀνταποκρίνεται σ’ αὐτὴ τή ζωή. Ἡ Ἁγία Εὐχαριστία (δηλαδή τά συμβαίνοντα στήν Θεία Λειτουργία) τελικά διατηρεῖ καί προφυλάσσει αὐτὴ τή ζωὴ καί τήν υἰεῖα της.

Ἔτσι ζοῦμε ἀπὸ αὐτόν τόν ἄρτο καί κινούμαστε ἀπὸ τήν δύναμη τοῦ μύρου, ἀφότου δεχθήκαμε τήν ὑπαρξὴ ἀπὸ τήν Κολυμβήθρα»¹⁸.

Ποιό μεγαλύτερο σημάδι καλοσύνης καί ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπο θά μπορούσε νά ὑπάρχει ἀπὸ αὐτό; Ἡ Ἐκκλησία πλένει μέ νερό καί μέσω αὐτοῦ ἀπελευθερώνει τήν ψυχή ἀπὸ τήν ἀκαθαρσία, χρίζει μέ μύρο καί δημιουργεῖ τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καλεῖ σέ δεῖπνο ὅπου προσφέρει τήν σάρκα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου¹⁹.

Αὐτὴ λοιπόν εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ ὅπως τήν θεμελιώνουν τά μυστήρια. Αὐτό δείχνει ὅμως ὅτι συγχρόνως ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια ἔχει τόν

σκοπό καί τή σημασία της. Πολλοί δέν γνωρίζουν σέ τί συνίστανται οί έσωτερικές διεργασίες τοῦ προσευχομένου καί δέν καταλαβαίνουν τί εἶναι ἡ θέαση τοῦ Θεοῦ. Δέν ἔχουν ἀκούσει ποτέ κάτι γιά τήν έσωτερική, ένσυνείδητη ἐπιτελούμενη προσευχή καί νομίζουν ὅτι ἡ προσευχή ἐξαντλεῖται στά γραπτά κείμενα ἐκκλησιαστικῶν προσευχηταρίων, ἐπίσης δέν ξέρουν τίποτα γιά τήν έσωτερική συνομιλία μέ τόν Θεό στήν καρδιά καί δέν ἔχουν ποτέ νιώσει τούς καρπούς της...

Διπλή εἶναι ἡ προσευχή: ὑπάρχει ἡ ἐξωτερική λεγόμενη προσευχή καί ἡ έσωτερικῶς ἐπιτελούμενη. Ἡ ἐξωτερική προσευχή ἔχει τήν ξεχωριστή της μορφή, ἀριθμό καί τάξη σύμφωνα μέ τό τυπικό τῆς ἐκκλησίας. Ἡ έσωτερική προσευχή ἐπιτελεῖται κάθε ὥρα σέ κάθε τόπο μέσα μας. Σ' αὐτό τό δωματιάκι τῆς καρδιάς θά ἔπρεπε νά συγκεντρώνεται συχνά ὁ ἄνθρωπος καί μέ πλήρη ζέση ζωσσης πίστεως πρὸς τόν Θεό νά προσεύχεται κρυφά²⁰.

Τό βαθύ αἶσθημα πρὸς τόν Θεό, ἡ θυσία γιά τούς ἄλλους καί ἡ ἠθική σοβαρότητα τῆς προσκλήσεως καί τά χαρακτηριστικά σημάδια, τά ὁποῖα ὀρίζουν τήν ἀγιότητα τοῦ Μοναχοῦ. "Ὅλα αὐτά βοηθοῦν τόν Μοναχό νά κάνει σέ ὅλη του τήν ζωή ἀγῶνα μέ τίς κατώτερες ὁρμές (στήν γλῶσσα τῶν μοναχῶν, ὡς ἓνα ἀγῶνα μέ τόν διάβολο...). Οἱ Μοναχοί δέν ἐπιζητοῦν τήν φήμη τοῦ ἀγίου, ἀλλά θέλουν νά θεωροῦνται ἀθλητές τῆς εὐλάβειας.

Τελικός σκοπός ὅλων τῶν προσπαθειῶν εἶναι ἡ ἡρεμία τῆς καρδιάς.

Γι' αὐτό τά μοναστήρια ὀνομάζονται καί 'Ήσυχαστήρια.

"Εριδες μεταξύ διαφόρων μοναχικῶν ταγμάτων δέν γνωρίζει ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμός. Δέν ὑπάρχουν μοναχικά τάγματα. Γιά ὅλους τούς μοναχοὺς ἰσχύει ὁ κανόνας τοῦ Ἀγ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.

Μέ τήν πάροδο τῶν Αἰώνων δημιουργήθηκαν τρεῖς βαθμίδες στόν ὀρθόδοξο Μοναχισμό. α) Οἱ ρασοφόροι Μοναχοί (χωρίς χρίσμα μοναχοῦ). Ἔχουν ὅμως τό καθῆκον νά ζοῦν ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι μοναχοί. β) Τό μικρό Σχήμα*. Ὁ Μοναχός παραδίδεται σέ ἓναν ἐμπειρο γηραιό πατέρα καί πρέπει νά προσαρμοσθεῖ στίς ὑποδείξεις του καί νά ἀσκηθεῖ στήν ἀμεριμνία. Ὡς διακριτική ἐμφάνιση παίρνει τό μαῦρο κουκούλιο πού τοποθετεῖται πάνω ἀπό τό σκουφί, καθῶς καί ἓναν ἀμάνικο μανδύα.

Ἡ ἐνδειξη τοῦ ἀνώτατου βαθμοῦ εἶναι τό «με-

γάλο Σχήμα», τό ἀγγελικό Σχήμα, ἐπειδή ἓνας ἄγγελος ἔτσι ἐμφανίσθηκε στόν Ἀγ. Παχώμιο.

Ἐνας μοναχός ὁ ὁποῖος ἔχει χειροτονηθεῖ διάκονος, ὀνομάζεται ἱεροδιάκονος, ἓνας μοναχός ὁ ὁποῖος ἔχει χειροτονηθεῖ ἱερεύς, ὀνομάζεται ἱερομόναχος. Ἡ κατάταξη στήν τάξη τῶν μοναχῶν εἶναι ὑποχρεωτική γιά ὅλη τους τή ζωή. Ἡ ἐπίδοση τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος εἶναι μία ἰδιαίτερη διαδικασία ἡ ὁποία ὀλοκληρώνεται μέ τήν βοήθεια ὅλου τοῦ μοναστηριοῦ, μία ἀγία πράξη μεγάλης ποιητικῆς ὁμορφιάς. Ἀς ἀκούσουμε πῶς γίνεται:

Ὁ μέλλων νά ἐνδυθεῖ τό σχῆμα πέφτει στά πόδια τοῦ καθηγουμένου καί ἐκεῖνος τόν ρωτᾷ:

Ἑρώτησις. Τί προσῆλθες, ἀδελφέ, προσπίπτων τῷ ἀγίῳ Θυσιαστηρίῳ, καί τῇ ἀγίᾳ Συνοδίᾳ ταύτῃ;

Ἀπόκρισις. Ποθῶν τόν βίον τῆς ἀσκήσεως, τίμιε Πάτερ.

Ἑρώτησις. Ποθεῖς ἀξιωθῆναι τοῦ Ἀγγελικοῦ Σχήματος, καί καταταγῆναι ἐν τῷ χορῷ τῶν Μοναζόντων;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ὁ Ἱερεύς: Ὦντως καλόν ἔργον καί μακάριον ἐξελέξω, ἀλλ' ἐάν καί τελειώσης αὐτό· τά γάρ καλά ἔργα κόπῳ κτῶνται, καί πόνῳ κατορθοῦνται.

Ἑρώτησις. Ἐκουσίᾳ σου τῇ γνώμῃ προσέρχῃ τῷ Κυρίῳ;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἑρώτησις. Μή ἔκ τινος ἀνάγκης ἢ βίας;

Ἀπόκρισις. Οὐχί, τίμιε Πάτερ.

Ἑρώτησις. Ἀποτάσῃ τῷ κόσμῳ καί τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ, κατά τήν ἐντολήν τοῦ Κυρίου;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἑρώτησις. Παραμένεις τῷ Μοναστηρίῳ, καί τῇ ἀσκήσει, ἕως ἐσχάτης σου ἀναπνοῆς;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἑρώτησις. Σώζεις μέχρι θανάτου τήν ὑπακοήν τῷ Προεστώτῃ, καί πάσῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητι;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἑρώτησις. Ὑπομένεις πᾶσαν θλίψιν καί στενοχωρίαν τοῦ μονήρους βίου, διά τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργούντος, τίμιε Πάτερ.

Ἑρώτησις. Φυλάττεις σέ αὐτόν ἐν παρθενίᾳ, καί σωφροσύνη, καί εὐλαβείᾳ;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, τίμιε Πάτερ.

Ἐπειτα στρέφεται ὁ ἡγούμενος πρὸς αὐτόν καί τοῦ λέει τό ἐξῆς:

Βλέπε, Τέκνον, οἷας συνθήκας δίδως τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ· Ἄγγελοι γάρ πάρεισιν ἀοράτως, ἀπογραφόμενοι τήν ὁμολογίαν σου ταύτην, ἣν καί μέλλεις ἀπαιτεῖσθαι ἐν τῇ δευτέρᾳ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὑφηγοῦμαι οὖν σοι τήν τελειοτάτην ζωήν, ἐν ἣ κατὰ μίμησιν ἡ τοῦ Κυρίου πολιτεία διαδεδεικνυται, διαμαρτυρόμενος ἅπερ χρῆ ἀσπάσασθαι σε, καί ὧν περ δέον ἐκφυγεῖν. Ἰδοὺ γάρ προέθου, Τέκνον, τό προσελθεῖν καί δουλεύειν τῷ Κυρίῳ. Εἰ σὺν βούλει Μοναχὸς γενέσθαι, πρὸ πάντων καθάρισον σέ αὐτόν ἀπὸ παντός μολυσμοῦ σαρκὸς καί πνεύματος, ἐπιτελῶν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ. Κτῆσαι ταπεινοφροσύνην, δι' ἧς κληρονόμος γεννήσῃ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν· ἀπόθου τῆς βιωτικῆς συνθηκῆς τό θράσος· ὑπακοήν ἔχε πρὸς πάντας. Ἀγόγγυστος ἔσο ἐν ταῖς ἐπιτασσομέναις σοι διακονίαις· ἐν τῇ εὐχῇ καρτερικός· ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις μή κατόκνει· ἐν τοῖς πειρασμοῖς μή ἀθύμει· ἐκ τῆς νηστείας μή ἐκλύου. Γίνωσκε δέ, ὅτι διὰ προσευχῆς καί νηστείας δεῖ ἐξιλεώσασθαι σε τόν Θεόν. Ἐν ταῖς ἀσθενείας μή ὀλιγώρει· ἐπιτήρει δέ τοὺς πονηροὺς λογισμούς· οὐ γάρ μέλλει παύσασθαι ὁ ἐχθρός, ὑποβάλλων σοι μνήμην τοῦ προτέρου βίου, καί μίσος πρὸς τήν ἐνάρετον πολιτείαν. Χρῆ οὖν σέ, ἀρξάμενον τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπαγούσης ἐπὶ τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, μή στραφῆναι εἰς τὰ ὀπίσω· οὐ γάρ εὐθετος ἔση εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Μή οὖν προτιμήσῃς τί τοῦ Θεοῦ· μή ἀγαπήσῃς μήτε πατέρα, μήτε μητέρα, μήτε ἀδελφούς, μήτε τινὰ τῶν ἰδίων, μήτε σέ αὐτόν ἀγαπήσῃς ὑπὲρ τόν Θεόν· μή τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου, ἢ ἀνάπαυσιν οἰανδῆποτε καί τιμὴν· μή πτωχείαν ἀποστραφῆς, μή κακουχίαν, μή ἐξουδένωσιν ἀνθρώπων, μήτε τί ἄλλο, ὁ νομίζεις εἶναι δυσχερές, καί κωλυθῆς τρέχειν ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' ἅει ἐνοπτριζόμενος τὰ ἐν ἐλπίδι των κατὰ Θεόν ζώντων ἀγαθὰ, καί τοὺς ἀπ' αἰῶνος λογιζόμενος Μάρτυρας καί Ὁσίους, οἱ πολλοῖς ἰδρῶσι, καί πόνοις, καί μυρίοις αἵμασι, καί θανάτοις ταῦτα ἐκτήσαντο, νῆφε ἐν πᾶσι κακοπάθησον, ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ, ὡς, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, δι' ἡμᾶς ἐπτώχευσε, γενόμενος καθ' ἡμᾶς, ἵνα ἡμεῖς πλουτίσωμεν τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ. Καί δεῖ οὖν καί ἡμᾶς μιμητάς γενέσθαι αὐτοῦ, καί δι' αὐτόν πάντα

ὑπομεῖναι, προκόπτοντας ἐν ταῖς ἐντολαῖς γενέσθαι αὐτοῦ, καί δι' αὐτόν πάντα ὑπομεῖναι, προκόπτοντας ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ ἡμέρας καί νυκτός· αὐτός γάρ ὁ Κύριος εἶπεν· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καί ἀράτω τὸν σταυρόν αὐτό, καί ἀκολουθεῖτω μοι· ὅπερ ἐστὶ, παρεσκευασμένον ἅει εἶναι μέχρι θανάτου πρὸς πᾶσαν ἐκπλήρωσιν τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν· καί γάρ πεινᾶσαι ἔχεις, καί διψῆσαι, καί γυμνητεῖσαι, ὕβρισθῆναι τε καί χλευασθῆναι, ὀνειδισθῆναι, καί διωχθῆναι, καί πολλοῖς ἄλλοις περιαχθῆναι λυπηροῖς, οἷς ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ χαρακτηρίζεται· καί ὅταν ταῦτα πάντα πάθῃς χαῖρε, φησὶν, ὅτι ὁ μισθός σου πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Περαιτέρω σέ ἄλλο σημεῖο τοῦτο ὁ ἡγούμενος:

Ἑρώτησις. Ταῦτα πάντα οὕτω καθομολογεῖς, ἐπ' ἐλπίδι τῆς δυνάμεως τῷ Θεῷ, καί ἐν ταύταις ταῖς ὑποσχέσεσι διακαρτερεῖν· συντάσσει μέχρι τέλους ζωῆς, χάριτι Χριστοῦ;

Ἀπόκρισις. Ναί, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, τίμιε Πάτερ.

Περαιτέρω δίνονται στὸν μοναχὸ ὁδηγίαι καὶ ἐπεξηγήσεις. Τότε θέτει ὁ ἡγούμενος τὰ χεῖρια στὸ ἱερό Εὐαγγέλιο καί λέει:

Ἰδοὺ ὁ Χριστὸς ἀοράτως ἐνταῦθα παρέστι. Βλέπε, ὅτι οὐδεὶς σέ ἀναγκάζει ἔλθεῖν ἐπὶ τοῦτο τό σχῆμα. Βλέπε, ὅτι σὺ ἐκ προθέσεως θέλεις τὸν ἀρραβώνα τοῦ μεγάλου, καί Ἀγγελικοῦ σχήματος.

Ἀπόκρισις. Ναί, τίμιε Πάτερ, ἐκ προθέσεως.

Καί μετὰ τό συντάξασθαι, ἐπιθείς ὁ Ἱερεὺς τό ψαλίδιον ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, λέγει πρὸς αὐτόν.

Λάβε τό ψαλίδιον, καί ἐπίδος μοι αὐτό.

Ὅπερ λαβὼν ὁ Ἱερεὺς, καί αὖθις ἐπιθείς τῷ Εὐαγγελίῳ, λέγει πάλιν πρὸς αὐτόν τὰ αὐτά. Τούτου δέ τρίς γενομένου, τελευταῖον, ἐπιδόντος αὐτοῦ τό ψαλίδιον, λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Ἱερεὺς.

Ἰδοὺ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Χριστοῦ λαμβάνεις αὐτό. Βλέπε δέ τίνι προσέρχῃ, τίνι συντάσσει, καί τίνι ἀποτάσσει.

Μετὰ ταῦτα, κρατῶν ὁ Ἱερεὺς τό ψαλίδιον, λέγει.

Εὐλογητός ὁ Θεὸς ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθεῖν, ὁ ὢν εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα κουρεύει αὐτόν ὁ Ἱερεὺς σταυροειδῶς, λέγων:

Ὁ Ἀδελφός ἡμῶν (ὁ δεῖνα), κείρεται τὴν κόμην

τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καί οἱ ἀδελφοί ψάλλουν χαμηλόφωνα τρεῖς φορές τό κύριε ἐλέησον. Τότε ἐκφωνοῦνται διάφορες εὐχές. Στό μεγάλο σχῆμα μέ τό ὁποῖο καλύπτεται ὁ μοναχός ἀναγράφεται τό ἀκόλουθο κείμενο (μέ συντομογραφίες):

Ἰησοῦς Χριστός ΝιΚᾱ
Φῶς Χριστοῦ Φαίνει Πᾶσι
Θεοῦ Θεά Θεῖον Θαῦμα
Τοῦτο Τό σχῆμα Δαίμονες Φρίττουσι
Θεός Ἠγίασεν Σταυροῦ Ξύλον
Ξύλον Ζωῆς
Δύναμις Μοναχοῦ
Τόπος Κρανίου
Παράδεισος Γέγονε²¹.

III

Ὁ ἅγιος Πατέρας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ἀπευθυνόμενος στό κελί του λέγει τά ἑξῆς:

«Θρήνησε, κελί μου, ἐμένα τόν μαλθακό μοναχό, τόν χειρότερο πού κατέχεις. Δέν σέ στολίζω μέ τό φῶς τῆς προσευχῆς, δέν σέ πλημμυρίζω μέ τά δάκρυά μου, δέν εἶναι ἡ καθαρότητα, ἡ ὁποία σέ πληροῖ δι' ἐμοῦ. Ὅμως ἅγιε Δημιουργέ, φῶς τοῦ κόσμου, ξύπνησέ με, ἅς εἶμαι ἄγρυπνος καί περιδεής ἐμπρός σου!

Δῶσε μου θάρρος στήν λάμψη τῆς ἀγάπης σου, κράτησέ με μακριά ἀπό κάθε πάθος μέχρις ὅτου ἔρθῃ ἡ ὥρα τῶν ὀρθῶν πράξεων. Ὅτι προσφέρω σέ Σένα Δόξα καί Ὑμνο, ὁ ὁποῖος (ἀποτελεῖς τή) Σωτηρία καί Θεραπεία ὅλων τῶν ἀνθρώπων»²².

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Ernst Spunda: Griechische Mönche, S. 5.
2. Karl Holl: Gesammelte Aufsätze zur Kirchengeschichte, S. 270.
3. Bibliothek de Kirchenväter: Des Hl. Athanasius Schriften, Band II, S. 691.
4. Ebenda.
5. K. Gerner: Legendenstudien. S. 83-84, Anmerkung 1.
6. Basilios von Caesarea: Die Mönchsregeln, S. 18.
7. Ebenda S. 19.
8. Gerd Summa: Geistliche Unterscheidung bei Johannes Cassian, S. 16.
9. Ebenda, S. 16.
10. Basilios von Caesarea: Die Mönchsregeln, S. 21.
11. Ebenda, S. 23.
12. Georg Wunderle: Das geistige Antlitz der Ostkirche, S. 69.
13. Evagrius Pontikos: Ober die acht Gedanken, S. 35-81.
14. Evagrius Pontikos: Praktikos über das Gebet, S. 28.
15. Das Glutgebet, S. 26.
16. Ebenda, S. 104.

17. Nikolaos Kabasilas: Von Leben in Christo, S. 15.
18. Ebenda, S. 22-23.
19. Ebenda, S. 25.
20. Das immerwährende Herzengebet, S. 29, 30, 31.
21. Franz Spunda: Griechische Mönche, S. 30 etc. pp.
22. Julien Leroy: Studitisches Mönchtum, S. 105.

* Τό κείμενο μᾶς ἐστάλη ὑπό τῆς Ἑνορίας Γ.Ο.Χ. Ὁσ. Συμεών τοῦ Στυλῖτου ἐν Βερολίῳ Γερμανίας καί ἀφέθη ἡ ἀπλή γλωσσική μορφή. Δημοσιεύομεν δέ ταύτην ὡς ἀξιόλογον μαρτυρίαν περί τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ εἰς τήν ξηράν καί ἄνυδρον πνευματικῶς ἔρημον τῆς Δύσεως, ὅπου ὡς ὁάσεις παρήγορες ὑπάρχουν οἱ κοινότητες τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

** Τό μικρό σχῆμα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δέν τό δίδομεν ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς ρασοφορίας δίδομεν τό Μέγα Ἀγγελικό σχῆμα. Οἱ Σλαῦοι Μοναχοί συνήθως σπανίως λαμβάνουν τό Μέγα Σχῆμα καί τοῦτο πρός τά τέλη τοῦ βίου των.

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ

- Basilios von Caesarea: Die Mönchsregeln, EOS Verlag Erzabtei St. Ottilien 1981 ISBN 3-88096-194-8.
- Evagrius Pontikos: Ober die acht Gedanken: Echter Verlag Würzburg 1982 ISBN 3-429-01416-6.
- Evagrius Ponticus: Praktikos über das Gebet. Vier Türme Verlag. Münsterschwarzach 1986 ISBN 3-87868-238-7.
- Georg Wunderle: Das geistige Antlitz der Ostkirche. Augustinus - Verlag Würzburg 1949.
- Julien Leroy OSB: Stubitisches Mönchtum, Verlag Styria Graz Wien Köln 1969.
- Nikolaos Kabasilas: Das Buch vom Leben in Christos, Cura Verlag, Wien München 1966.
- Starez Siluan: Mönch vom Berge Athos, Patmos Verlag Düsseldorf 1. Auflage 1959.
- Bibliothek de Kirchenväter: Des Heiligen Athanasius Schriften, BKV II. Band Verlag der Jos. Kselschen Buchhandlung 1917.
- Das immerwährende Herzengebet, Otto Wilhelm Barth Verlag 1986.
- Johannes Klimakus: Die Leiter zum Paradies. Edition Kastner 1987 Heppeneheim 6 ISBN 3-926519-01-0.
- Die Regeln de Väter: Vier Türme Verlag Munsterschwarzach 1990 ISBN 3-87868-413-4.
- Das Glutgebet: Patmos Verlag Düsseldorf 1968.
- Gerd Summa: Geistliche Unterscheidung bei Johannes Cassian, Würzburg Echter Verlag 1992 ISBN 3-429-01468-9.
- Kurt Ruh: Geschichte der abendländischen Mystik Band I Verlag C.H. Beck München 1990 ISBN 3 406 344712.
- Karl Holl: Gesammelte Aufsätze zur Kirchengeschichte, 1928 Verlag von J.C.B.
- Mor (Paul Siebeck) in Tübingen.
- Franz Spunda: Griechische Mönche. München bei Georg Müller 1928.
- H. Gänter: Legendenstudien Köln 1906 Bachern.

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ [ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ] ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ*

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Σκρίπ» ἐδημοσιεύθη πρό-
τινος σοβαρατάτη συνέντευξις μετὰ τοῦ κα-
θηγητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς μουσικῆς κ. Κ. Ψάχου
ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῆς [κρατοῦσης] Ἐκκλη-
σίας, τὴν ὁποίαν ἀναδημοσιεύομεν διὰ τὴν βαρυ-
τάτης αὐτῆς σημασίαν καὶ τὰς μεγίστας ἀληθείας,
τὰς ὁποίας λέγει ὁ τοσοῦτον καλῶς τὰ ἐκκλησια-
στικά ἡμῶν πράγματα γινώσκων καθηγητῆς κ.
Κ. Ψάχος.

Ἡ συνέντευξις αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς:

- Ἐγὼ ἀπὸ πολλοῦ εὐρίσκομαι μακρὰν ἀπὸ πα-
ντός ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὴν διοικοῦσαν ἰδίως
Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐξ ὧν ὅμως ἀκούω
καὶ ἀναγινώσκω ἔχω μορφώσει τὴν πεποίθησιν, ὅτι
εὐρίσκεται εἰς κακὴν κατάστασιν μὴ ἀπέχουσαν πολὺ
τῆς ἀποσυνθέσεως. Ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον μετ' ὀδύνης
ψυχικῆς μεγίστης διαπιστώνω εἶναι ἡ μείωσις τοῦ
χριστιανικοῦ λαοῦ πρὸς τὸν κλῆρον καὶ ἰδίως τὸν
ἀνώτερον κλῆρον. Ἄν δέ λάβητε ὑπ' ὄψιν ὁποῖαν θέ-
σιν κατεῖχεν ὁ κλῆρος ἄλλοτε καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ
ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ, τῶν διαφορῶν ἀκόμη τῆς
ὁποίας αὐτός ἦτο ὁ κυρίως ρυθμιστής, εἰς ὅποιαν δέ
θέσιν εὐρίσκεται σήμερον ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ,
τοῦ κατ' ἐξοχὴν εὐσεβοῦς αὐτοῦ λαοῦ, ἔχετε πλήρη
καὶ σαφὴν ἰδέαν τοῦ καταντήματος εἰς τὸ ὅποτον
ἔφθασεν ὁ κλῆρος, ἀνώτερος καὶ κατώτερος.

- Καὶ ποῦ ἀποδίδεται σεῖς κ. Ψάχε τὴν
μείωσιν τοῦ πρὸς τὸν κλῆρον σεβασμοῦ τῶν
χριστιανῶν;

- Τὴν ἀποδίδω καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὸν κλῆρον,
ὅστις διὰ τῆς ἐν γένει πολιτείας του ἐπέσυρε
καθ' ἑαυτοῦ τὴν περιφρόνησιν τοῦ λαοῦ, ὅστις
τὸν ἐτίμα, τὸν ἐσέβετο, τὸν διετῆρει καὶ τὸν
ἐπλούτιζεν ἀκόμη, ἐκ μόνης τῆς ἰδέας ὅτι οὗτος
ἦτο ὁ θεσμοφύλαξ τῆς θρησκείας του καὶ τῶν ἱερῶν
καὶ τῶν ὁσίων του. Ἀλλ' οἱ πράξεις τους, αἱ

ὁποῖαι ἀπὸ τινων ἰδίως ἐτῶν ἐπῆραν κυριολεκτικά
ὡς τὸν κατήφορον τῆς ἀντικανονικότητος καὶ ἤδη
ἐπλησίασαν, ἂν μὴ ὑπερέβησαν τὰ ὅρια τῆς ἀσεβεί-
ας, διασάλευσαν τὴν ἐπ' αὐτόν πεποίθησιν τοῦ λα-
οῦ καὶ ἐγέννησαν ἐν αὐτῷ ἓν αἶσθημα τελείας πρὸς
αὐτόν ἀποστροφῆς. Καὶ ἂν βλέπετε τοὺς χριστια-
νοὺς ἀπονέμοντας ἀκόμη τὴν προσήκουσαν τιμὴν
πρὸς τὸ ἱερόν τοῦ κλήρου σχῆμα, τοῦτο ὀφείλεται
εἰς τὴν παροιμιώδη εὐσέβειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ,
ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν προσωπικόν σεβασμὸν πρὸς τινὰς
ὄντος εὐσεβεῖς καὶ σεβασμίους κληρικούς, οἵτινες
δὲν παρασύρθησαν ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς πρὸς τὸν
λαόν περιφρονήσεως καὶ ἀκηδίας τῆς ποιμενούσης
Ἐκκλησίας.

- Καὶ ποία νομίζεται ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ
τῆς τόσο χαρακτηριστικῆς ἀποστροφῆς τοῦ
Λαοῦ πρὸς τὴν διοικοῦσαν, ὡς λέγεται
Ἐκκλησίαν;

- Αἰτίαι εἶναι πολλαί, ὅπως ἡ διαπόμπευσις
τῶν ἱερῶν μυστηρίων τῆς ἱερωσύνης, τῆς ἐξομο-
λογήσεως καὶ τοῦ γάμου, ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν
ἡμερῶν τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς τῆς ἱερότητος
τῆς λειτουργίας διὰ μουσικῆς θεατρικῆς καὶ ἀσέ-
μνου, ἡ καταπάτησις διατάξεων τῶν Ἀποστό-
λων, καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας,
τυπικῶν λατρείας τελετῶν ἱερῶν, ἡ διαπόμπευ-
σις τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἡ κοσμικοποίησις τῆς
ζωῆς, τῆς διαίτης καὶ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ κλήρου
διὰ τῶν ὁποίων ὅλων τούτων ἐνεφάνισαν μίαν
ἐκκλησίαν τελείως ἀγνώριστον.** Ἀλλ' ἡ κυρία
ἀφορμὴ τῆς τελειωτικῆς πρὸς τὸν κλῆρον ἀπο-
στροφῆς τοῦ Λαοῦ εἶνε ἡ καταδίκη τοῦ ὀρθοδό-
ξου καὶ αἰωνοβίου Ἑορτολογίου. Διότι ἄνευ
κοινῆς συνεννόσεως ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων
Ἐκκλησιῶν χωρὶς νὰ διαφωτισθῇ καὶ πρότερον
ὁ ὀρθόδοξος Λαὸς καὶ νὰ ἐορτασθῇ ἡ Ἐκκλησία

* Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τῆς
«Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸ ἔτος 1928. Εἶναι ὅμως ἐξαιρετι-
κὰ ἐπικάϊρον καὶ φωτογραφίζει τὴν σημερινήν πραγματικό-
τητα. Αἱ ὑπογραμμίσεις δι' ἐντόνου γραφῆς ἡμέτεραι.

** Ταῦτα πάντα ἐπεσήμαναν οἱ Γ.Ο.Χ. ἥδη ἀπὸ τοῦ 1928.
Ὡντως προφητικά τὰ λόγια τοῦ ἀρθρογράφου.

τῶν πιστῶν, εἰσήχθη Ἡμερολόγιον ἀλλοδόξων, τὸ ὁποῖον ἡ Παπική ἐκκλησία πάντοτε μετεχειρίσθη ὡς μέσον προσηλυτισμοῦ.

- Ἐπ' αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ ζητήματος θά ἤθελεν ἡ ἐφημερίς μας νά ἔχῃ τήν γνώμην σας.

Τήν γνώμην μου ἐγώ σαφῶς, καί καθαρῶς τήν ἐδημοσίευσα εἰς τόν τύπον. Ἰδίως δέ ἐπειδὴ οἱ ἀσεβήσαντες πρὸς τὸ πάτριον Ἡμερολόγιον προέβαλαν τήν ἐπιστήμην ὡς δῆθεν ὀχυρωμάτων, ἐπὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἀκριβῶς μέρους προσκάλεσα τὸν Μητροπολίτην κ. Χρυσόστομον καί τούς συνεργάτας του νά ἀπαντήσωσιν, ἀλλ' οὐκ ἦν φωνή οὐδέ ἀκρόασις! Αὐτὴ βλέπεται εἶναι ἡ τακτικὴ τῆς βίας καί τῆς αὐθαιρεσίας, ἡ ἀναξία εἰς ποιμένας λαοῦ, οἷος ὁ τόσον φανατικός ἐν τῇ θρησκείᾳ του, ὅσον καί φιλελεύθερος Ἑλληνικὸς λαός. Καί τὸ χεῖριστον, ὅτι δέν ἠρκέσθησαν εἰς τήν βιαίαν καί αὐθαίρετον, συνεπῶς δέ καί ἀείποτε ἄκυρον ταύτην πρᾶξιν των, ἀλλ' ἠθέλησαν καί τήν κοσμικὴν ἐξουσίαν νά μεταχειρισθῶσιν ὡς μέσον βιαίας ἐπιβολῆς τῆς ἀσεβοῦς πράξεώς των. Καί τοῦτο, ἐν ᾧ λέγουσιν ὅτι δέν πρόκειται περὶ δόγματος. Ὡσάν δηλ. νά εἶχον τὸ σθένος καί αὐτὰ τὰ δόγματα νά ἀλλάξωσιν, ἢ ὡς νά ἔχωσι τὸ δικαίωμα αὐτοβούλως καί αὐθαιρέτως νά μεταβάλωσι καί τὰς ἱεράς παραδόσεις καί τὰ ἦθη, ἃ οἱ Πατέρες ἡμῶν ἔθεντο.

Ἄλλ' ἐάν ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καί οἱ συνεργοὶ αὐτοῦ νομίζωσιν, ὅτι ὄντως ἀποτελοῦσι τήν διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος συνεπῶς δέ, ὅτι δύνανται νά ἐπιβαλῶσι τὰς ἀποφάσεις των ἐπὶ τῶν χριστιανῶν, διατί δέν μεταχειρίζονται τὰ μέσα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχει ἡ Ἐκκλησία, διατί δέν ἔχουσι τὸ θάρρος νά ἐπιβάλωσι λέγω ποινὰς ἐκκλησιαστικὰς, καθαιροῦντας αἵφνης τούς παρακούοντας ἱερεῖς καί ἐξωκκλησιάζοντες ἢ ἀφορίζοντες τούς ἐμμένοντες εἰς τὰ πάτρια πιστούς, ἀλλὰ μεταχειρίζονται τὸν ὑποκόπανον τοῦ χωροφύλακος καί προκαλοῦσι ρήξεις, καί μίση καί αἵματοχυσίας καί θανάτους ἀκόμη: Τήν ἀπάντησιν τήν δίδω ἐγώ, διὰ νά εἴπω, ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι [κρατοῦσα] Ἐκκλησία ἐξέπεσεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς περιοπῆς αὐτῆς καί ἐγένετο θεραπαινὶς τῆς βίας, ἐφ' ἧς μόνον οἱ γυμνοὶ κύρους καί βάσεως ἡθικῆς εἶθισται νά στηρίζωνται.

- Φέρουσιν ὅμως μερικά ἐπιχειρήματα διὰ νά δικαιολογήσωσι τήν πρᾶξιν των.

- Μάλιστα. Καί ὡς κυριώτερον προβάλλουσι τὸ ἐξῆς: Λέγουσι πλανῶντες καί πλανώμενοι ὅτι ἂφ' οὗ ἡ Πολιτεία ἠλλάξε τὸ Ἡμερολόγιον δέν

ἦτο δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νά ἐορτάζῃ τήν πρώτην τοῦ νέου ἔτους πρὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Καί λέγουσι τοῦτο μετὰ τῆς σοβαρότητος, μεθ' ὅσης οὔτε κἄν περὶ τοῦ νομίμου τῆς ἐκλογῆς των δέν θά ὠμίλουν!

Καί διὰ νά ἀπογυμνωθῶσιν καί ἀπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου, ἀρκεῖ νά σᾶς εἴπω ὅτι ἡ πρώτη τοῦ ἔτους οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δέν ἦτο δυνατόν νά προηγηθῇ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων δέν εἶναι ἡ πρωτοχρονιά, ἀλλ' ἡ ἐορτὴ τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου ἡτις ἐορτάζεται τήν πρώτην Ἰανουαρίου.

Ἡ Πολιτεία ἡδύνατο νά ἐορτάζῃ τήν κοσμικὴν ἐορτὴν τῆς πρωτοχρονιάς μέ τὸ ὑπ' αὐτῆς γενόμενον δεκτὸν Ἡμερολόγιον, ὅπως καί τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ὡς πρώτην τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους ἐορτάζει τήν πρώτην Σεπτεμβρίου ἡτις εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, χωρὶς νά περιμένῃ νά ἐορτασθῇ πρότερον ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Καίτοι δέ μόνος ἐμπορικός λόγος οὐχὶ δέ τίς ἄλλος καί δὴ ἐπιστημονικός ἐπέβαλεν εἰς τήν Πολιτείαν τήν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἐν τούτοις ἡ Πολιτεία ἡδύνατο κάλλιστα νά ἐορτάζῃ τήν πρώτην τοῦ ἔτους συμφώνως πρὸς ἐκεῖνο, ἡ δέ Ἐκκλησία νά ἐορτάζῃ τήν ἐορτὴν τῆς Περιτομῆς καί τήν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου τήν καθιερωμένην ἡμέραν, ἂφ' οὗ καί τὸ Πατριαρχεῖο Κων/πόλεως, (τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι ἀκολουθοῦσιν), ἐν ᾧ ἔχει ἰδίαν πρωτοχρονιάν τήν πρώτην Σεπτεμβρίου, ἐορτάζει συγχρόνως καί τήν πρώτην Ἰανουαρίου ὡς ἀρχὴν τοῦ πολιτικοῦ ἔτους.

Αὐτὰ λέγει ἡ κοινὴ λογικὴ καί ἡ σύνεσις, ἡτις δυστυχῶς καί πρὸς μεγίστην θλιψιν τοῦ εὐσεβοῦς Χριστιανικοῦ λαοῦ ἀπέλιπε τήν διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡτις ἐκ μόνου καλογηρικοῦ πείσματος ἐννοεῖ διὰ τῆς βίας νά ἐπιβληθῇ.

Ἄς προσέξῃ ὅμως πολὺ διότι τὸ ποτήριον ὑπερεπληρώθη καί ἅς λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ ἐλαφρότερον τὸ ὁποῖον ὁ Χριστιανικὸς λαός ἔχει νά κάμῃ εἶναι νά τούς ἀποκηρύξῃ ὡς προκαλοῦντας διαίρεσιν καί σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καί ὅπως γνωρίζετε **σχισματικοὶ δέν λογίζονται οἱ ἐμμένοντες εἰς τὸν ὅρον τῆς Πίστεως αὐτῶν**, τὸν ὁποῖον, γεννηθέντες καί βαπτισθέντες ὀρθόδοξοι ὤμοσαν ὅτι θά διαφυλάξωσιν ὅπως καί διαφυλάττωσιν, **ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἵτινες περιφρονοῦσι καί καταπατοῦσι τοὺς νόμους καί τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀπό τήν λιτάνευσιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης κατὰ τήν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων Σάμου (1η Νοεμβρίου) εἰς τήν ὁποίαν προέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, συμπαραστατούμενος ὑπό τοῦ Ἐφημερίου π. Ἀγαθαγγέλου Σαμαρᾶ.

Ἀπό τήν πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νεκταρίου εἰς Σπάτα Ἀττικῆς τοῦ πανοσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου Ἐλευθερίου.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος εἰσοδεύων κατὰ τήν θείαν λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Παναχράντου Μεγάρων, ἐν μέσῳ τῶν Ἀρχιερέων καί τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος μετὰ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνης κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Αἰκατερίνης Πατησίων Ἀθηνῶν.
Ἐν μέσῳ τῶν πανοσιωτάτων Ἱερομονάχων πατρός Θεολόγου καὶ πατρός Χρυσάνθου.

Περί τὰ τέλη Νοεμβρίου ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Πειραιῶς Ταξίαρχος κ. Πηγαδιώτης μετέβη εἰς ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, ὅπου συνεζήτησε μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Γερωντίου θέματα ἀφορῶντα τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν καὶ τὸ πρόβλημα αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑποδύονται τὸν παλαιοημερολογίτην κληρικόν.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος μετέβη εἰς Μ. Βρετανίαν (26-30 Νοεμβρίου) εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀσθενοῦντος Ἱερομονάχου π. Αὐγουστίνου Λίμ καὶ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐκεῖ ποιμνίου τῆς ἐνορίας Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ Γκίλντφορντ.

Ο ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ ἁγία ζωή, τὰ μαρτύρια καί οἱ ἀσκητικοί ἀγῶνες τῶν ἁγίων μας βρίσκονται ἀποθησαυρισμένοι σέ ἓνα λαμπρό ἐκδοτικό ἔργο 12 τόμων, τόν Μέγα Συναξαριστή. Ὁ Μέγας Συναξαριστής μοναδικό ἔργο στό εἶδος του, εἶναι καρπός κοπιώδους ἐργασίας ἀρκετῶν δεκαετιῶν, τριῶν ἀνθρώπων. Τοῦ Βίκτωρος Μοναχοῦ, τοῦ Ματθαίου Λαγγή Ἐπισκόπου Οἰνός (μακαριστῶν καί τῶν δύο) καί τοῦ συνεργάτη καί συνεχιστή αὐτῶν Μοναχοῦ Ἡλίου Μπακοπούλου.

Ἡ καταγραφή συναξαρίων ξεκίνησε ἀπ' τήν ἀρχαία Χριστιανική Ἐκκλησία. Οἱ φιλομάρτυρες Χριστιανοί κατέγραψαν τή θαυμαστή ζωή καί τὰ θαύματα τῶν ἁγίων μαρτύρων, τὰ ὁποία ἀνεγίνωσκον πάνω στούς τάφους των κατά τίς λειτουργικές τους συνάξεις, κατ' ἔτος, τήν ἡμέρα τῆς μνήμης των. Ἀργότερα χτίζονταν ἱεροί Ναοί πάνω σ' αὐτούς καί τελοῦνταν τό μυστήριο τῆς θείας εὐχαριστίας ἀναπέμποντας ὕμνους πρὸς τόν ἅγιο Τριαδικό Θεό καί ἱκεσίες πρὸς τόν ἅγιο.

Ἡ πρώτη συστηματική καταγραφή καί συλλογή συναξαρίων μαρτύρων, ἀσκητῶν, ἱεραρχῶν καί δικαίων ἔγινε ἀπό τόν Συμεών τό Μεταφραστή. Ἀργότερα τόν 18ο αἰώνα ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἐκτός ἀπ' τίς βιογραφίες τῶν Νεομαρτύρων, τῶν μετὰ τήν ἄλωση τῆς πόλεως μαρτυρησάντων, ἀνεκάθιρε καί τό παλαιό ἔργο τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ἡ Τρίτη καί τελειώτερη προσπάθεια ἔγινε στό 12τομο ἔργο τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ ἀπ' τούς προαναφερομένους πατέρας. Σήμερα διακινεῖται φροντίδα καί δαπάνη τοῦ ὁσιοτάτου Μοναχοῦ Ἡλίου Μπακοπούλου. Τό ἔργο αὐτό ἀποτελεῖ κύημα γιά τήν ἀγωνιζομένη Ἐκκλησία τῶν Γνησίων

Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ ὁποία μέσα στήν ἀκρότατη πτωχεία της, τίς ποικίλες ταλαιπωρίες καί διώξεις της, κατόρθωσε ὄχι μόνο νά διακρατήσει ἀμόλυντο τό ἅγιο θυσιαστήριό της, ἀλλά νά προσφέρει μέ τίς ταπεινές της δυνάμεις ἐκτός τῶν ἄλλων καί τό ὀφελιμώτατο αὐτό ἔργο.

Δεῦτε φιλομάρτυρες καί φιλόσοι Χριστιανοί! Ἐντρυφήσατε στά ἀθάνατα κατορθώματα τῶν ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀνεδείχθησαν οὔτοι σοφότεροι τοῦ Σολομώντος, ἡρωϊκότεροι τῶν ἡρώων, συνετότεροι τῶν συνετῶν κι ἔγιναν ὑπόδειγμα αἰωνίου ζωῆς. Δεῦτε ἀνάψατε τόν λιθανωτόν τῆς καρδίας σας καί γίνετε φίλοι καί κοινωνοί των γιά νά συμβασιλεύσετε «σύν πᾶσι τοῖς ἁγίοις» στήν ἄναρχο καί ἀτελεύτητο Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Ἄς ἀντικαταστήσουμε μέ τή μελέτη αὐτῶν, τόν ἀνόητο περισπασμό τοῦ κόσμου τούτου καί τῆς βαβυλωνιακῆς τηλεοράσεως πού ὄχι μόνο δέν οἰκοδομοῦν ἀλλά ὠθοῦν στήν κατάρρευση.

Διά προμήθειαν τοῦ ἀνωτέρου ἔργου καί γιά κάθε πληροφορία, ἀπευθύνεσθε:

Μοναχόν Ἡλίαν Μπακόπουλον
Ἀβύδου 68, 157 71 Ζωγράφου, Ἀθήνα
Τηλ. 210 - 7707350

«Φιλήμων»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ὁ π. Θεόκλητος Σταύρου, ἀπό τὰς ἀρχάς Ἰουλίου τοῦ 2004 ἐπανενετάχθη εἰς τήν ὑπό τήν κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Ὅμως ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Ἀναργύρων Ἐλευσίνος παραμένει ἔκτοτε εἰς χεῖρας ψευδοκληρικῶν μή ἐχόντων κανονικήν ἱερωσύνην καί ὡς ἐκ τούτου συνιστῶμεν εἰς τούς πιστούς τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἀπέχουν ἀπό τόν ἐν λόγω Ἱ. Ναόν.

Ψυχοφελεῖς ὁμιλίαι εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίας Μαρίνης Καλλιπόλεως

Ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή Νεότητος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀπό τριετίας ἤδη ἔχει καθιερώσει σειράν ὁμιλιῶν (διαλέξεων) μέ σκοπόν τήν κατάρτισιν τῶν κατηχητῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐφέτος τό πρόγραμμα τῶν ὁμιλιῶν διευρύνθη μέ θεματολόγιον εὐρυτέρου ἐνδιαφέροντος καί ἀπευθύνεται πλέον εἰς πάντας τούς ἐπιθυμοῦντας νά ἀκούσουν λόγον πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

Αἱ ὁμιλίες γίνονται εἰς τήν αἵθουσαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μαρίνης Καλλιπόλεως Πειραιῶς (Φαβιέρου 93), καθ' ἐκάστην Κυριακήν ἐσπέρας 6-8 μ.μ., ὅπου δύο ὁμιληταί ἀναπτύσσουν ἀπό ἓν θέμα. Ἐπακολουθεῖ διάλογος μετὰ τῶν ἀκροατῶν.

ΣΧΟΛΙΑΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

‘Ο... τρίτος πνεύμων!

Τό Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως καί ὁ παπικός θρόνος τῆς Ρώμης ἀπό πολλῶν ἐτῶν, μάλιστα δέ μετὰ τήν συμφωνίαν τοῦ Μπαλαμά-ντ τό 1993 μεταξύ των, διακηρύττουν τήν θεωρίαν τῶν δύο πνευμόνων! ‘Οτι δηλαδή, ἡ ‘Ορθοδοξία καί ὁ παπισμός ἀποτελοῦν τούς «δύο πνεύμονας τῆς μιᾶς ‘Εκκλησίας» ὅποταν πλέον δέν χρειάζεται νά βαπτίζονται ὑπό τῶν ὀρθοδόξων οἱ ἐκ τοῦ λατινισμοῦ προσερχόμενοι καί τό ἀντίστροφον.

‘Η θεωρία αὕτη πλέον ὑφίσταται ἰσχυρόν κλονισμόν καθῶς ἔπειτα ἀπό νέαν συμφωνίαν μεταξύ πατριαρχείου Κων/λεως καί Λουθηρανῶν, τόν παρελθόντα Σεπτέμβριον, ἀνεγνωρίσθη τό κύρος τοῦ βαπτίσματος ἐκατέρωθεν. ‘Ηδη, λοιπόν, γεννᾶται μεῖζον ζήτημα διά τό Πατριαρχεῖον Κων/λεως, διότι τώρα πλέον ὑποχρεοῦται νά ἀναγνωρίσῃ τούς Λουθηριανούς ὡς..... τρίτον πνεύμονα τοῦ σώματος τῆς ‘Εκκλησίας. ‘Αλλά, βέβαια, αὐτό τό σῶμα εἰς τήν πραγματικότητα δέν ἀποτελεῖ τό σῶμα τῆς ‘Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τό τερατῶδες μόρφωμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπό τό ὅποιο, ὅποιος ἐπιθυμεῖ τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, ὀφείλει νά ἀπομακρυνθῇ.

Κανονισμός τῶν Συνεδριάσεων τῆς ‘Ι. Συνόδου

‘Η ‘Ιερά Σύνοδος τῆς ‘Εκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τήν Συνεδρίαν τῆς 3/16-12-2004, ἐνέκρινεν ὁμοφώνως τό σχέδιον Κανονισμοῦ τῶν Συνεδριάσεων Αὐτῆς. Τοῦτο εἶχε κατατεθῇ πρός μελέτην ὑπό τῶν μελῶν τῆς ‘Ι. Συνόδου πρό διμήνου καί ἐβασίσθη κατὰ τό μέγιστον μέρος εἰς χειρόγραφον σχέδιον Κανονισμοῦ καταρτισθέν ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Νικήτα ‘Αναγνωστοπούλου ἐν ἔτει 1992 καί ἀποτελεῖ μίαν λεπτομερῆ καταγραφὴν τῆς ἐκ παραδόσεως τηρουμένης τάξεως κατὰ τάς συνεδρίας τῶν Συνόδων, εἰς τήν ὁποῖαν διασφαλίζεται πλήρως τό ἱεροσυνοδικόν σύστημα κατὰ τήν λήψιν τῶν ἀποφάσεων.

Φονικόν κύμα εἰς Ν.Α. Ἀσίαν

Τεραστία ἦτο ἡ καταστροφή εἰς ἀνθρωπίνους ζωάς κυρίως, ἀπό τό φονικόν παλλιρροϊκόν κύμα εἰς τόν ‘Ινδικόν ‘Ωκεανόν. ‘Ομως ἐξίσου μέγιστον ἦτο καί τό κύμα τῆς φιλανθρωπίας καί τῆς συμπαράστασεως εἰς παγκόσμιον κλίμακα, πρός τούς πληγέντας. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο θά ἦτο παράλειψις, ἐάν δέν ἐπισημαίνομεν τόν θετικόν ρόλον τῆς τεχνολογίας καί τῶν ἠλεκτρονικῶν μέσων ἐπικοινωνίας. Ραδιόφωνον, τηλεόρασις καί διαδίκτυον, ἀπετέλεσαν τά μέσα διά τῶν ὁποίων εὐαίσθητοποιήθη ἡ κοινὴ γνώμη καί συνεστρατεύθη πλῆθος ἀπλῶν ἀνθρώπων εἰς ἔμπρακτην συμπαράστασιν. Αὐτό εἶναι ἓν δείγμα τοῦ ποῖον ὄφελος ἡμπορεῖ νά προκύψῃ ἀπό τήν θετικὴν χρῆσιν τῆς τεχνολογίας, καθῶς τά σύγχρονα τεχνολογικά μέσα δέν ἀποτελοῦν παρά ἐργαλεῖα εἰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἄνθρωποι μεταχειρίζονται ταῦτα εἴτε καλῶς εἴτε κακῶς, αὐτά δέ καθ’ ἑαυτά τά τεχνολογικά μέσα εἶναι οὐδέτερα καί κακῶς δαιμονοποιοῦνται ἀπό ὠρισμένους.

Εἰς τά πλαίσια τῆς πανδήμου κινητοποιήσεως ὑπέρ τῆς βοηθείας τῶν πληγέντων καί ἡ μικρὴ χώρα μας συνεισέφερε ὅσον ἡδύνατο. ‘Ομοίως καί τό πλήρωμα τῆς ‘Εκκλησίας μας μετείχε εἰς τούς ἐράνους καί τάς συγκεντρώσεις ἐφοδίων. Χαρακτηριστικόν παράδειγμα οἱ ἐνορίται τοῦ ‘Ι.Ν. ‘Αγ. ‘Αθανασίου Ν. Φιλαδελφείας οἱ ὅποιοι συνέλεξαν 2 τόνους ἀνθρωπιστικῆς βοηθείας καί χρηματικόν ποσόν 2.000 €. Γνωρίζομεν ὅτι καί πολλαὶ ἄλλαι ἐνορίαι συνεισέφερον καθῶς καί μεμονωμένα ἄτομα, δίχως ὅμως νά δυνάμεθα νά ὑπολογίσωμεν τό συνολικόν ὕψος τῆς βοηθείας.

Λήγει ἡ θητεία τοῦ Προέδρου

‘Αρχὰς τοῦ 2005 λήγει ἡ θητεία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνου Στεφανοπούλου. Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ἡ θητεία του ὑπῆρξε ἐπιτυχὴς διά τοῦτο καί ἀπολαμβάνει τῆς ἐκτιμήσεως τῆς συντριπτικῆς πλειονότητος τοῦ ‘Ελληνικοῦ λαοῦ.

Ὁ κ. Κων/νος Στεφανόπουλος εἶναι ὁ πρῶτος Ἀνώτατος Ἀρχων τῆς χώρας ὁ ὁποῖος ἐτίμησε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Χρυσόστομου. Τὴν 5ην Ἰουνίου 1998 ἐδέχθη (διὰ δευτέραν φοράν) εἰς τὸ προεδρικόν μέγαρον ἀντιπροσωπεῖαν τῆς Ἱ. Συνόδου ἀποτελουμένην ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ.κ. Χρυσόστομον, τὸν Σεβ. Μητρ/την Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον, τὸν (μακαριστὸν) Μητρ/την Οἰνός κ. Ματθαῖον καὶ τοὺς Ἀρχιμανδρίτας τότε, καὶ ἤδη Ἀρχιερεῖς Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιον καὶ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον. Βεβαίως, γνωρίζομεν ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἔχει ἀπογυμνωθεῖ πλέον ἀπὸ κάθε οὐσιαστικὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ Πρωθυπουργικοκεντρικὸν σύστημα τοῦ κράτους μας, ἀλλὰ τὸ γεγονός καὶ μόνον τῆς θερμῆς ὑποδοχῆς τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος εἶχε μεγάλην συμβολικὴν ἀξίαν διὰ τὰ μέλη τῆς μαρτυρικῆς μας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὑπέστη τόσα δεινά (ἐξορίας καὶ ἀποσχηματισμούς κληρικών, σφραγίσματα ναῶν κ.ἄ.) κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», διερχομένης τὰ αἰσθήματα σύμπαντος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ ἀποχαιρετᾷ τὸν ἀπερχόμενον προέδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κων/νον

Στεφανόπουλον, εὐχεται δέ καὶ εἰς τὸν κοινῇ συναινέσει ἤδη ἐκλεγέντα διάδοχον αὐτοῦ Κάρολον Παπούλιαν καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα-σύμβολον ἐνότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365

www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

ΕΚΔΟΤΗΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Θεσσαλονίκης ΜΑΞΙΜΟΣ

† Ὁ Ἀχαΐας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 6 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ ἐτησίᾳ δολλάρια 60

Τιμὴ φύλλου 0,5 εὐρώ

Ἐπιστολαί, συνδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα ἀποστέλλονται εἰς τὰ γραφεῖα: Περιοδικὸν «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82 ΑΘΗΝΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΛΤΑ: 1734